

Sygn. akt II K 370/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 listopada 2015 roku

Sąd Rejonowy w Łukowie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący SSR Mariusz Brojek

Protokolant sekr. sądowy Marta Zdańkowska

przy udziale udziału prokuratora Mariusza Semeniuka

po rozpoznaniu w dniach 4 września 2014 roku oraz 27 stycznia, 14 lipca, 3 września, 13 października i 9 listopada 2015 roku sprawy **L. M.** syna T. i Z.
z domu D., urodzonego (...) w S.

oskarżonego o to, że:

I. w dniu 2 maja 2014 roku w S. woj. (...) będąc uprzednio prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem sygn. akt II K 1228/09 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie sygn. akt II K 136/12 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jechał jako kierujący samochodem osobowym m-ki O. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości (wyniki badań Alkometr A2.0. I- 1,43 mg/l, II- 1,47 mg/l, III- 1,39 mg/l, IV- 1,40 mg/l) przez co nie zastosował się do zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem sygn. akt. II K 136/12,

to jest o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

II. w dniu 2 maja 2014 roku w Z., gm. S., woj. (...) będąc uprzednio prawomocnie skazanym przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem sygn. akt II K 1228/09 oraz wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie sygn. akt II K 136/12 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jechał jako kierujący samochodem osobowym m-ki C. (...) o nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości (wyniki badań Alkometr A2.0. z wynikami I- 1,43 mg/l, II- 1,47 mg/l, III- 1,39 mg/l, IV- 1,40 mg/l) przez co nie zastosował się do zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem sygn. akt II K 136/12,

to jest o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 178a § 1 k.k.

o r z e k a

- oskarżonego L. M. uznaje winnym popełnienia obu zarzucanych mu przestępstw wyczerpujących dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. ustalając, że zostały one popełnione w warunkach ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k. i eliminując z opisu z każdego z nich stwierdzenia „przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem sygn. akt IIK 1228/09 oraz” i „(wyniki badań Alkometr A2.0 I-1,43 mg/l, II- 1,47 mg/l, III- 1,39 mg/l, IV- 1,40 mg/l)”, i za czyny te na podstawie art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. oraz art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

- na podstawie art. 42 § 2 k.k. w związku art. 43 § 1 k.k. i art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego L. M. środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres lat 5 (pięciu);

- na podstawie art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu L. M. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 2 maja 2014 roku godz. 12⁵⁰ do dnia 3 maja 2014 roku godz. 12¹⁰;

- na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego L. M. na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 720 (siedmiuset dwudziestu), w tym 120 (sto dwadzieścia) złotych tytułem opłaty sądowej.

POUCZENIE

1. W terminie zawitym 7 (siedmiu) dni od daty ogłoszenia wyroku strona, podmiot określony w art. 416, a gdy ustawa przewiduje doręczenie wyroku, od daty jego doręczenia, strona, a w wypadku wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, także pokrzywdzony / pokrzywdzona, mogą złożyć wniosek o sporządzenie na piśmie i doręczenie uzasadnienia wyroku. Sporządzenie uzasadnienia z urzędu nie zwalnia strony, wymienionego podmiotu oraz pokrzywdzonego / pokrzywdzonej od złożenia wniosku o doręczenie uzasadnienia. Wniosek składa się na piśmie. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego powinien wskazywać tego z oskarżonych, którego dotyczy.

Wniosek powinien zawierać: oznaczenie organu, do którego jest skierowany, oraz sprawy, której dotyczy; oznaczenie oraz adres wnoszącego pismo; treść wniosku; datę i podpis składającego pismo. Za osobę, która nie może się podpisać, pismo podpisuje osoba przez nią upoważniona, ze wskazaniem przyczyny złożenia swego podpisu. We wniosku należy wskazać, czy dotyczy całości wyroku czy też niektórych czynów, których popełnienie oskarżyciel zarzucił oskarżonemu / oskarżonej, bądź też jedynie rozstrzygnięcia o karze i o innych konsekwencjach prawnych czynu. Wniosek nie pochodzący od oskarżonego / oskarżonej powinien również wskazywać oskarżonego / oskarżoną, którego / której dotyczy § 2. Dla oskarżonego pozbawionego wolności, który nie ma obrońcy i nie był obecny podczas ogłoszenia wyroku, termin wymieniony w § 1 biegnie od daty doręczenia mu wyroku.

3. 3 (art. 119 k.p.k. i art. 422 § 1 i 2 k.p.k.).

Czynność procesowa dokonana po upływie terminu zawitego jest bezskuteczna (art. 122 § 1 k.p.k.).

Do biegu terminu nie wlicza się dnia, od którego liczy się dany termin. Jeżeli koniec terminu przypada na dzień uznany przez ustawę za dzień wolny od pracy, czynność można wykonać następnego dnia (art. 123 § 1 i 3 k.p.k.).

Termin jest zachowany, jeżeli przed jego upływem pismo zostało nadane w placówce podmiotu zajmującego się doręczaniem korespondencji na terenie Unii Europejskiej, w polskim urzędzie konsularnym lub złożone przez żołnierza w dowództwie jednostki wojskowej albo przez osobę pozbawioną wolności w administracji odpowiedniego zakładu, a przez członka załogi polskiego statku morskiego – kapitanowi statku (art. 124 k.p.k.).

Jeżeli niedotrzymanie terminu zawitego nastąpiło z przyczyn od strony niezależnych, strona w zawitym terminie 7 (siedmiu) dni od daty ustania przeszkody może zgłosić wniosek o przywrócenie terminu, dopełniając jednocześnie czynności, która miała być w terminie wykonana (art. 126 § 1 k.p.k.).

2. Od wyroku sądu pierwszej instancji stronom, podmiotowi określonemu w art. 416, a pokrzywdzonemu / pokrzywdzonej od wyroku warunkowo umarzającego postępowanie, wydane na posiedzeniu, przysługuje apelacja (art. 444 § 1 k.p.k.).²⁾

3. Termin zawity do wniesienia apelacji wynosi 14 (czternaście) dni i biegnie dla każdego uprawnionego od daty doręczenia mu wyroku z uzasadnieniem (art. 122 § 2 k.p.k. i art. 445 § 1 k.p.k.).

4. Apelację wnosi się na piśmie do sądu, który wydał zaskarżony wyrok (art. 428 § 1 k.p.k.).

5. Oskarżony / oskarżona ma prawo do korzystania przy sporządzeniu apelacji z pomocy ustanowionego przez siebie obrońcy (art. 6 k.p.k. i art. 83 § 1 k.p.k.), a strona inna niż oskarżony / oskarżona może ustanowić pełnomocnika (art.

87 § 1 k.p.k.). Do czasu ustanowienia obrońcy przez oskarżonego / oskarżoną pozbawionego / pozbawioną wolności, obrońcę może ustanowić inna osoba (art. 83 § 1 k.p.k.). Apelacja od wyroku sądu okręgowego, która nie pochodzi od prokuratora lub pełnomocnika będącego radcą prawnym, powinna być sporządzona i podpisana przez adwokata lub radcę prawnego (art. 446 § 1 k.p.k.).

6. Wydatki związane z ustanowieniem obrońcy albo pełnomocnika wykląda strona, która go ustanowiła (art. 620 k.p.k.).

7. Oskarżony / oskarżona / pokrzywdzony / pokrzywdzona w wypadku wydania na posiedzeniu wyroku warunkowo umarzającego postępowanie / oskarżyciel posiłkowy / oskarżyciel prywatny nieposiadający / nieposiadająca obrońcy / pełnomocnika może złożyć wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika w celu sporządzenia apelacji. Wnioskujący może zostać obciążony kosztami wyznaczenia takiego obrońcy / pełnomocnika (art. 444 § 2 i 3 k.p.k.).

8. Obrońca / pełnomocnik z urzędu wyznaczany jest z listy obrońców / pełnomocników lub jest pozbawiony wolności (art. 81a § 1 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

9. Wniosek o wyznaczenie obrońcy / pełnomocnika z urzędu prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy rozpoznaje niezwłocznie. Jeżeli okoliczności wskazują na konieczność natychmiastowego podjęcia obrony / reprezentacji, prezes sądu, sąd lub referendarz sądowy, telefonicznie lub w inny sposób stosownie do okoliczności, powiadamia stronę oraz obrońcę / pełnomocnika o wyznaczeniu obrońcy / pełnomocnika z urzędu (art. 81a § 2 i 3 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

10. Strona może mieć jednocześnie nie więcej niż trzech obrońców albo pełnomocników (art. 77 k.p.k. i art. 88 zd. 2 k.p.k.).

11. Apelację co do winy uważa się za zwróconą przeciwko całości wyroku (art. 447 § 1 k.p.k.).

12. Apelację co do kary uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych (art. 447 § 2 k.p.k.).

13. Apelację co do środka karnego uważa się za zwróconą przeciwko całości rozstrzygnięcia o środkach karnych. Zaskarżyć można również brak rozstrzygnięcia w przedmiocie środka karnego (art. 447 § 3 k.p.k.).

14. 3W apelacji można podnosić zarzuty, które nie stanowiły lub nie mogły stanowić przedmiotu zażalenia (art. 447 § 4 k.p.k.).

15. Podstawą apelacji nie może być błąd w ustaleniach faktycznych przyjęty za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia, oraz rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka, związane z treścią zawartego porozumienia w sprawie wydania wyroku skazującego, wymierzenia określonej kary lub środka karnego, orzeczenie przepadku lub środka kompensacyjnego lub rozstrzygnięcia w przedmiocie poniesienia kosztów procesu (art. 447 § 5 k.p.k.).

16. Prezes sądu pierwszej instancji odmówi przyjęcia apelacji, jeżeli apelacja zostanie wniesiona po terminie lub przez osobę nieuprawnioną albo jest niedopuszczalna z mocy ustawy (art. 429 § 1 k.p.k.).

17. Jeżeli oskarżony / oskarżona jest nieletni / nieletnia lub ubezwłasnowolniony / ubezwłasnowolniona, jego / jej przedstawiciel ustawowy lub osoba, pod której pieczę oskarżony / oskarżona pozostaje, może podejmować na jego / jej korzyść wszelkie czynności procesowe, a przede wszystkim wnosić środki zaskarżenia, składać wnioski oraz ustanowić obrońcę (art. 76 k.p.k.).

18. (inne informacje wskazane przez sąd, nieuwzględnione w pkt 1-17) ³⁾

Wyjaśnienie:

W treści pouczenia, w nawiasach wskazano między innymi podstawę prawną danego twierdzenia; użyty skrót „k.p.k.” oznacza ustawę z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego, której tekst został zamieszczony w Dzienniku Ustaw z 1997 r. Nr 89, poz. 555 i niektórych Dziennikach opublikowanych później.

- 1) stosuje się w sprawach o przestępstwa, z wyłączeniem spraw o przestępstwa skarbowe
- 2) o ile przepisy nie stanowią inaczej; jeśli przepis stanowi inaczej to należy pouczyć strony stosownie do brzmienia tego przepisu
- 3) uwzględnia się, o ile sąd tak postanowi

II K 370/14

UZASADNIENIE

Na podstawie dowodów przeprowadzonych w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 2 maja 2014 roku, około godziny 12¹⁰, pełniący służbę patrolową funkcjonariusz z Komisariatu Policji w S. starszy sierżant J. S. (1) otrzymał polecenie udania się w rejon banku, albowiem na ulicy II Armii Wojska Polskiego miało dojść do kolizji drogowej, w której uczestniczyła jako kierująca samochodem T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zgłaszająca ów fakt J. K. (1) oraz jadący jako kierujący samochodem osobowym O. (...) o numerze rejestracyjnym zaczynającym się od (...) 20... znany jej z widzenia L. M., który oddalił się z miejsca zdarzenia. Policjant udał się do miejsca zamieszkania L. M., ustaliwszy je w policyjnych rejestrach i zastał tam samochód O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) zaparkowany w garażu, przed którym leżał świeżo rozjechany gołąb. (...) to miało uszkodzenia przedniego zderzaka, prawego błotnika oraz drzwi pasażera od prawej strony, przy czym obecna na miejscu żona L. D. M. oznajmiła, że mąż wrócił jakiś czas temu samochodem, który zostawił i odjechał z domu. W czasie obecności funkcjonariusza Policji w domu, nieco przed godziną 13-tą, na posesję małżonków M. wjechali bracia K. i L. M., którzy przyjechali samochodem C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), kierowanym przez L. M..

/ **dowód** : zeznania świadka J. S. – k. ; zeznania świadka D. M. – k. 119; zeznania świadka J. K. – k. 119v; zeznania świadka K. M. – k. 119; wyjaśnienia oskarżonego – k. 118v/

Z uwagi na stwierdzony przez funkcjonariusza Policji fakt, że L. M. znajdował się pod działaniem alkoholu, które to podejrzenia zgłaszała także pokrzywdzona w kolizji drogowej J. K. (1), został on przewieziony celem przebadania urządzeniem stacjonarnym typu Alkometr A2.0 w Komisariacie Policji w S.. Po przebadaniu L. M. stwierdzono, że w wydychanym przezeń powietrzu znajduje się alkohol w ilościach (w kolejnych próbach) 1,43 i 1,47 mg alkoholu etylowego w litrze wydychanego przezeń powietrza oraz w drugim, ponownym badaniu – 1,39 i 1,40 mg alkoholu etylowego w litrze wydychanego przezeń powietrza - i tym samym, że znajdował się on w stanie nietrzeźwości. Także brat wymienionego K. M. (2) został przebadany pod kątem zawartości alkoholu w wydychanym organizmie i stwierdzono w kolejnych próbach 0,85 i 0,84 mg alkoholu etylowego w litrze wydychanego przezeń powietrza oraz w drugim, ponownym badaniu – 0,76 i 0,80 mg alkoholu etylowego w litrze wydychanego przezeń powietrza - i tym samym, że także on znajdował się w stanie nietrzeźwości.

/ **dowód** : zeznania świadka J. S. – k. ; zeznania świadka D. M. – k. 119; zeznania świadka J. K. – k. 119v; zeznania świadka K. M. – k. 119; wyjaśnienia oskarżonego – k. 118v; protokół użycia alkometru wraz ze świadectwem legalizacji – k. 2-4/

U L. M., który nie jest chory psychicznie, ani upośledzony umysłowo, zdiagnozowano zespół uzależnienia od alkoholu. Wymieniony w czasie dokonywania zarzucanych mu czynów znajdował się w stanie upicia prostego i miał w pełni zachowaną zarówno zdolność rozpoznania jego znaczenia, jak i zdolność pokierowania swym postępowaniem. Zdaniem biegłych winien on podjąć systematyczne leczenie odwykowe w związku ze wskazanym uzależnieniem.

/ **dowód** : opinia sądowo-psychiatryczna – k.79-84/

L. M. był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie z dnia 30 marca 2012 roku w sprawie o sygnaturze akt II K 136/12 za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, wykonanie której warunkowo zawieszono tytułem próby na okres lat 3 oraz karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, przy określeniu wysokości jednej stawki dziennej na kwotę 10 złotych, a także orzeczono wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 lat; skazanie to było następstwem uprzedniej karalności za czyn z art. 178a § 1 k.k. przez Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim wyrokiem z dnia 28 stycznia 2010 roku w sprawie o sygn. akt II K 1228/09, które to uległo zatarciu w trakcie trwania tego procesu.

/ **dowód:** dane o karalności – k. 19-21, 25-27, 45-47, 65-67, 108-109; odpis wyroku II K 136/12 SR w Łukowie – k. 12; odpis wyroku II K 1228/09 SR w Mińsku Mazowieckim – k. 30/

L. M. ma 41 lat, posiada wykształcenie podstawowe, nie posiada żadnego wyuczonego zawodu, utrzymuje się z pracy jako murarz, zarabiając 7 zł za godzinę. Jest on żonaty, ma troje dzieci w wieku 18, 16 i 2 lata pozostających na jego utrzymaniu, albowiem żona pozostaje na urlopie wychowawczym. Poza domem jednorodzinnym nie posiada jakiegokolwiek majątku większej wartości. Jak wyżej wspomniano był karany sądownie za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

/ **dowód:** dane osobopoznawcze oskarżonego – k. 24; dane o stanie majątkowym – k. 23; dane o karalności – k. 19-21, 25-27, 45-47, 65-67, 108-109; wyjaśnienia oskarżonego – k. 71/

Oskarżony przesłuchany w toku przewodu sądowego przyznał się do popełnienia pierwszego z zarzucanych mu czynów, to jest jazdy w stanie nietrzeźwości samochodem O. (...) i spowodowania kolizji drogowej w S., zaprzeczył równocześnie, by kierował samochodem C. (...) w tym samym dniu, dodając, że policjant widział u niego na podwórku, że kierował nie on, a jego brat. Potwierdził równocześnie wyjaśnienia złożone w toku postępowania przygotowawczego, gdzie dwukrotnie przyznał się do obu zarzucanych mu czynów i podał, że już po kolizji pił wódkę i następnie przesiadł się do drugiego auta – C. (...), którym pojechał do brata K. M. (2) do W. i zabrawszy go z jego domu przyjechał z nim do siebie; nie potrafił wyjaśnić rozbieżności pomiędzy tymi wyjaśnieniami, powołując się jedynie na upływ czasu i niepamięć z tym związaną.

Nadmienienia wymaga, że złożywszy w toku dochodzenia takiej treści wyjaśnienia podejrzany podówczas L. M. deklarował nawet chęć dobrowolnego poddania się karze, bez przeprowadzania rozprawy sądowej, jednak w tym zakresie zmienił swe stanowisko jeszcze w trakcie trwania postępowania przygotowawczego.

Wyjaśnienia oskarżonego (za wyjątkiem zaprzeczenia przezeń jeździe samochodem C. (...) na rozprawie) pozostają w zasadzie zgodne z pozostałymi przeprowadzonymi w sprawie dowodami, to jest zeznaniami świadków J. S. (1), D. M. (2), K. M. (2), J. K. (1), a także z dowodami z badania stanu trzeźwości oskarżonego; nie są one też w sprzeczności do zeznań świadków M. Ś. M. Ł. i R. C.. Tym samym Sąd uznał je za w pełni wiarygodne, czyniąc między innymi na ich podstawie ustalenia co do stanu faktycznego.

Zeznania świadka J. S. (1) – funkcjonariusza Policji który wykonywał czynności związane ze zgłoszoną przez J. K. (1) kolizją drogową w miejscu zamieszkania oskarżonego w sposób szczegółowy opisują przebieg owych czynności, w tym też i wygląd oraz zachowanie oskarżonego oraz stan jego auta uczestniczącego w kolizji. Stanowią one dość szczegółową relację z przebiegu tych czynności, pozbawioną emocji i zeznania te Sąd obdarzył walorem wiarygodności, albowiem są one spójne, logiczne, pochodzą od osoby pełniącej funkcję publiczną, cieszącą się dobrą opinią, która nie miała żadnego interesu w przedstawianiu relacji nieprawdziwych, a dodatkowo w ocenie takiej utwierdza Sąd rzeczowość i spokój w trakcie ich składania na rozprawie. Niewątpliwie znaczenie miała też świadomość tego świadka w zakresie odpowiedzialności karnej za zeznanie nieprawdy lub zatajenie prawdy, która jest wyższa niżli przeciętnego obywatela i z pewnością stanowiła barierę przez złożeniem przezeń zeznań niezgodnych z prawdą. Te same kryteria oceny i wiarygodności Sąd przyjął w odniesieniu do zeznań pozostałych przesłuchanych

w sprawie w charakterze świadków funkcjonariuszy Policji, to jest M. Ś., M. Ł. i R. C., którzy to zeznawali co do okoliczności incydentalnych: pierwszy z wymienionych – związanych z prowadzonym przez niego postępowaniem w niniejszej sprawie i okolicznościami przesłuchiwania oskarżonego, dwaj pozostali zaś – z okolicznościami przewożenia oskarżonego na badania alkometrem i ewentualnych jego wypowiedzi w trakcie tej czynności.

Także za wiarygodne Sąd uznał zeznania J. K. (1), która uczestniczyła w kolizji drogowej w stoczku Ł. w dniu 2 maja 2014 roku i to ona wskazała znanego jej osobiście L. M. jako kierującego samochodem O. (...) należącym doń i uczestniczącym w owej kolizji oraz zeznania najbliższych oskarżonego: żony D. M. (2) i brata K. M. (2), którzy zeznali co do okoliczności, w jakich w dniu zdarzenia mieli bezpośredni kontakt z oskarżonym, kiedy i gdzie oraz w jakim stanie (w tym poczynionych przy tym obserwacji co do stanu trzeźwości oskarżonego i jego brata) jeździł on samochodami, kolejno podejmowanych działań oraz emocji związanych z tym zdarzeniem. Podkreślenia wymaga, że próba przez oskarżonego alibi poprzez wskazywanie brata jako kierującego C. (...) okazała się w świetle zeznań K. M. (2) bezskuteczna, albowiem zaprzeczył on tej wersji. Zeznania tych osób są w pełni wiarygodne, spójne, logiczne, a w przypadku D. M. (2) i K. M. (2) nacechowane były emocjami w trakcie ich składania związanymi z osobistym stosunkiem do sprawy oraz problemami natury osobistej.

Sąd dał także w całości wiarę złożonej w sprawie opinii biegłych lekarzy psychiatrów – w zakresie poczytalności oskarżonego in tempore criminis, którzy opiniując na bazie specjalistycznej, fachowej wiedzy i doświadczenia zawodowego dokonali prawidłowych ocen w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy oraz przeprowadzone samodzielnie badania, a treść tejże opinii nie budziła wątpliwości, czyniąc ją dowodem jasnym i zupełnym, nie wymagającym uzupełnienia i tym samym spełniającym wymogi art. 200 § 2 k.p.k. Opinia ta nie była kwestionowana przez żadną ze stron.

Nadto Sąd oparł się na dowodach z dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, takich jak informacja o przestępstwie, protokół użycia alkometru wraz ze świadectwem legalizacji, dane osobopoznawcze, o karalności i o stanie majątkowym oskarżonego, które nie były kwestionowane przez strony, a ich prawdziwość i autentyczność nie budziły wątpliwości.

W związku z powyższym, Sąd zważył co następuje:

L. M. został oskarżony o popełnienie występku z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. i Sąd przypisał oskarżonemu czyn w postaci zarzuconej w akcie oskarżenia. Przepięstwo tak zakwalifikowane popełnia ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowy, wodnym lub powietrznym, będąc wcześniej prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości (...).

Ma ono charakter powszechny, może je popełnić każdy, przy czym należy do przestępstw formalnych, z abstrakcyjnego narażenia na niebezpieczeństwo, dla dokonania których nie jest niezbędne nastąpienie skutku.

Występek z art. 178a § 1 k.k. można popełnić jedynie umyślnie, przy czym samo uruchomienie i prowadzenie pojazdu wymaga zamiaru bezpośredniego, natomiast fakt znajdowania się przez prowadzącego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego może być również objęty zamiarem ewentualnym. W każdym razie niezbędna jest świadomość sprawcy, że może znajdować się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego i godzenie się z tą możliwością.

W rozumieniu kodeksu stan nietrzeźwości zachodzi, gdy zawartość alkoholu we krwi lub 1 dm³ (litrze) wydychanego powietrza przekracza odpowiednio 0,5 ‰ lub 0,25 mg albo prowadzi do stężenia przekraczającego tę wartość. Prowadzącym pojazd jest zarówno osoba kierująca nim, jak również spełniająca jakiegokolwiek czynności związane bezpośrednio z ruchem danego pojazdu, zaś pod pojęciem prowadzenia pojazdu rozumieć należy każdą czynność wpływającą bezpośrednio na jego ruch, w szczególności rozstrzygającą o kierunku i prędkości jazdy.

Pojazd mechaniczny w ruchu lądowym to każdy pojazd drogowy czy szynowy napędzany umieszczonym w nim silnikiem, jak również maszyna samobieżna i motorower oraz pojazdy szynowe. Prowadzenie pojazdu mechanicznego oznacza zgodne z jego konstrukcją wprawienie w ruch, kierowanie nim, nadawanie prędkości i hamowanie.

Przestępstwo to może być popełnione w ruchu (...) lądowym, którym jest nie tylko ruch na drogach publicznych, w strefach zamieszkania, lecz także ruch w miejscach dostępnych dla powszechnego użytku (wyrok SN z dnia 5 maja 2009 r., IV KK 432/08, OSNwSK 2009, nr 1, poz. 1068).

Występek ten zagrożony jest karą grzywny, karą ograniczenia wolności lub karą pozbawienia wolności do lat dwóch.

Występek natomiast z § 4 tego przepisu, będący typem kwalifikowanym tego przestępstwa, popełnia ten, kto realizuje znamiona czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. będąc wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w art. 178a § 1 k.k. w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo.

Jest on zagrożony karą pozbawienia wolności od 3 miesięcy do 5 lat i zgodnie z brzmieniem art. 69 § 4 k.k. wobec sprawcy przestępstwa określonego w tymże przepisie sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Zgodnie zaś z treścią art. 91 § 1 k.k. jeżeli sprawca popełnia w krótkich odstępach czasu, z wykorzystaniem takiej samej sposobności, dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z tych przestępstw, sąd orzeka jedną karę określoną w przepisie stanowiącym podstawę jej wymiaru dla każdego z tych przestępstw, w wysokości do górnej granicy ustawowego zagrożenia zwiększonego o połowę. Regulacja ta określała jest w nauce prawa karnego mianem ciągu przestępstw.

W dniu 18 maja 2015 roku weszła w życie wprowadzona ustawą z dnia 20 marca 2015 roku nowelizacja Kodeksu karnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 roku, poz. 541), na mocy której to, w razie skazania za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., zgodnie z treścią art. 42 § 3 k.k. po zmianie, środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeka się dożywotnio, a ponadto orzeka się świadczenie pieniężne w kwocie co najmniej 10.000 złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej. Zgodnie z brzmieniem art. 4 § 1 k.k. zasadą jest, że zmienione przepisy ustawy karnej stosuje się także w odniesieniu do przestępstw popełnionych przed dniem wejścia w życie takiej zmiany, jednakże przepis ten statuuje też obowiązek stosowania ustawy poprzednio obowiązującej, o ile jest względniejsza dla sprawcy. W wypadku opisanej zmiany nie ma żadnej wątpliwości, że wprowadza ona obostrzenia zasad odpowiedzialności za przestępstwa komunikacyjne, popełnione w stanie nietrzeźwości i dlatego też w odniesieniu do L. M. i jego czynów Sąd zgodnie z regułą zawartą w art. 4 § 1 k.k. stosował przepisy ustawy w brzmieniu sprzed nowelizacji, tak dla orzeczenia kary, jak i środka karnego. Zgodnie z przepisem art. 42 § 2 k.k. w brzmieniu sprzed 18 maja br. w razie skazania za przestępstwo przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów albo pojazdów określonego rodzaju, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa był w stanie nietrzeźwości. Zakaz ten orzeka się w latach od roku do lat 10.

Mając na uwadze powyższe oraz poczynione w niniejszej sprawie ustalenia faktyczne, Sąd stwierdził, że oskarżony w dniu 2 maja 2014 roku w S., województwa (...) będąc uprzednio prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego w Łukowie sygn. akt II K 136/12 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jechał jako kierujący samochodem osobowym marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości, przez co nie zastosował się do zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem sygn. akt. II K 136/12, oraz że w tym samym dniu w Z., gminy S., województwa (...) będąc uprzednio prawomocnie skazanym wskazanym wyrokiem za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jechał jako kierujący samochodem osobowym marki C. (...) o numerze

rejestracyjnym (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości przez co nie zastosował się do zakazu kierowania wszelkimi pojazdami mechanicznymi orzeczonego przez Sąd Rejonowy w Łukowie wyrokiem sygn. akt II K 136/12, wyczerpując tym samym swymi czynami dwukrotnie znamiona czynu zabronionego z art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 178a § 1 k.k. i uczynił to w warunkach tzw. ciągu przestępstw określonego w art. 91 § 1 k.k.

W ocenie Sądu, wina oskarżonego nie budziła wątpliwości, gdyż nie zdecydował się on na zachowanie zgodnie z prawem, chociaż miał taką możliwość, a jednocześnie nie zachodziły żadne okoliczności wyłączające winę.

Sąd na podstawie art. 178a § 4 k.k. w związku z art. 4 § 1 k.k. i art. 91 § 1 k.k. wymierzył L. M. za popełnione przestępstwo karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Kara w takim wymiarze nie przekraczała stopnia winy oskarżonego, który był wysoki, gdyż w ocenie Sądu oskarżony miał pełną świadomość naganności swojego czynu, a co za tym idzie zdawał sobie sprawę, że prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości jest przestępstwem, jak również co do tego, że czyni to będąc wcześniej uprzednio prawomocnie skazanym za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., czyli czynem o dość znacznym stopniu szkodliwości społecznej. Ponadto - wymieniony dopuścił się tego występkę dwukrotnie w ciągu jednego dnia, mając pełną świadomość tego, że jego zachowanie jest czynem zabronionym przez przepisy ustawy karnej. Kara ta jest więc adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego, który naruszył dobro, jakim jest bezpieczeństwo w komunikacji, a w szczególności jedną z fundamentalnych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego – zasadę trzeźwości, gdyż kierował pojazdem mechanicznym – samochodem osobowym znajdując się w fazie euforycznej – charakteryzującej się wyraźnymi zaburzeniami psychomotorycznymi i psychosensorycznymi, a występującej po przekroczeniu zawartości 0,5 mg alkoholu etylowego w 1 dm³ wydychanego powietrza oraz potencjalnie dobra w postaci życia, zdrowia i mienia innych uczestników ruchu drogowego oraz przewożonych osób, przy czym czynił to - jak już wspomniano - z pełną świadomością, w niedługim okresie po skazaniu go za takie samo przestępstwo.

W ocenie Sądu pozytywne cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wypełni tylko kara sprawiedliwa, wymierzona w granicach winy i współmierna do stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu – a za taką Sąd uznał karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Równocześnie, mając na uwadze wszystkie okoliczności i motywy kierujące oskarżonym przy popełnieniu tego przestępstwa, tj. fakt znajdowania się w stanie nietrzeźwości i świadomość tegoż, uprzednią karalność oskarżonego za tego rodzaju przestępstwo i popełnienie czynów w warunkach quasi-recydywy określonej treścią przepisu art. 178a § 4 k.k., za które to przestępstwo zgodnie z brzmieniem art. 69 § 4 k.k. sąd może zawiesić warunkowo wykonanie kary pozbawienia wolności w szczególnie uzasadnionych przypadkach, Sąd nie znalazł żadnych podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej i zastosowania wobec oskarżonego dobrodziejstwa warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary pozbawienia wolności, nie znajdując żadnych okoliczności łagodzących.

Tym samym kara wymierzona M. S. jest, zdaniem Sądu, w pełni adekwatna do stopnia społecznej szkodliwości czynów mu przypisanych i stopnia jego zawinienia, spełniając także wszelkie wymogi wychowawcze i prewencyjne w stosunku do tegoż oskarżonego.

Sąd, w związku z treścią art. 56 k.k., kierując się racjami wskazanymi powyżej przy rozważaniach o karze, mając na uwadze oddziaływanie kary i środków karnych jako całości uznał, iż orzeczenie zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych na okres 5 lat będzie wystarczające, w szczególności spełni funkcję w zakresie ochrony bezpieczeństwa w komunikacji, jak i osiągnie cele zapobiegawcze i wychowawcze w stosunku do oskarżonego. Nadto – określając okres stosowania owego środka karnego miał na uwadze nagminność tego rodzaju przestępstw i związane z tym niebezpieczeństwo dla ruchu drogowego i jego uczestników, szczególnie przy uwzględnieniu wysokiego stężenia alkoholu w organizmie oskarżonego, co nie pozwalało w ocenie Sądu na orzeczenie zakazu na krótszy okres czasu. Orzeczenie zakazu było obligatoryjne.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. Sąd zaliczył także oskarżonemu L. M. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 2 maja 2014 roku godz. 12⁵⁰ do dnia 3 maja 2014 roku godz. 12¹⁰.

Sąd na podstawie art. 627 k.p.k., mając na uwadze sytuację rodzinną i majątkową oskarżonego L. M., zasądził od niego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości w kwocie 720 złotych, w tym 120 złotych tytułem opłaty sądowej.